

Hồi 204

Trung nghĩa chi hội

9 iang Lăng Hư ngồi tựa vào thân cây thần sắc bình tĩnh, nhưng Yến Phi biết lục phủ ngũ tạng lão đã đập nát, dù có Đại la kim tiên cũng không đưa được lão từ Quỷ Môn quan trở về. Bất quá không then là cao thủ nhất nhì trong vũ lâm phương Bắc, lão bằng vào một khẩu chân khí cực kỳ tinh thuần vẫn bảo trụ được thần trí.

Giang Lăng Hư thốt: “Yến Phi!”.

Yến Phi quỳ xuống bên cạnh hỏi: “Giáo chủ có gì muốn dặn dò?”.

Xưa nay chàng không có hảo cảm với Thái Ất giáo, nhưng trước tình cảnh thảm thương Giang Lăng Hư sắp tắt hơi đến nơi cũng sinh lòng trắc ẩn, hy vọng có thể làm việc gì đấy an ủi để lão ra đi vui vẻ.

Giang Lăng Hư thở gấp mấy hơi, bên mép ứa máu nói: “Người lão muốn giết lần tới chính là ngươi, hãy thận trọng! Lão nhờ vào Thiên Địa bội hợp bí luyện thành yêu pháp, thiên hạ không còn địch thủ nữa”.

Yến Phi ngạc nhiên: “Thiên Địa bội hợp?”.

Giang Lăng Hư hốt nhiên phần chấn tinh thần, mặt hồng lên nói: “Chỉ có Đan Kiếp...”.

Yến Phi còn muốn hỏi cho rõ hơn, Giang Lăng Hư đã đoạn khí.

Nhất đại cao thủ đã ra đi như vậy.

oOo

Bằng Nghĩa và Cao Ngạn vừa ngồi xuống chưa kịp nói gì, Thác Bạt Nghi, Hồng Tử Xuân, Cơ Biệt và Diêu Mãnh đã nghe tin kéo đến, Trung Nghĩa đường lập tức trở nên náo nhiệt.

Thành viên Chung lâu nghị hội trừ Hồ Lô Phương và Phí Nhị phiết ra tất cả đều có mặt.

Bàng Nghĩa trông thấy Lưu Dự vui mừng nói: “Bọn ta đang đau đầu vì không biết làm sao tìm được người, ai ngờ người đã đến rồi”.

Trác Cuồng Sinh cười nói: “Chỉ thiếu Hô Lôì Phương và Phí Nhị phiết, nếu không chúng ta có thể tổ chức một Chung lâu nghị hội không chính thức ở đây”.

Thanh âm Hô Lôì Phương ở cửa vọng vào: “Có tin tức Thiên Thiên tiểu thư thì làm sao thiếu phần bọn ta được?”.

Mọi người quay ra nhìn Hô Lôì Phương và Phí Chính Xương tiến vào Trung Nghĩa đường.

Giang Văn Thanh nhanh trí nhường ngay chủ vị: “Mời Trác quán chủ chủ trì”.

Đoạn sai Tịch Kính đem quân canh giữ bốn mặt đề phòng có kẻ nghe trộm, Tịch Kính lãnh mệnh đi ra.

Trác Cuồng Sinh đương nhiên không nhún nhường ngồi lên chủ vị, hướng về mọi người nói: “Ta có một đề nghị, xin hội nghị phê chuẩn Tống Bi Phong tham gia với tư cách phi chính thức, ông ta quan hệ sâu sắc với Thiên Thiên tiểu thư, tuyệt sẽ không làm gì bất lợi đối với Thiên Thiên tiểu thư”.

Hồng Tử Xuân nhíu mày: “Ta kính trọng Tống Bi Phong là một hảo hán, tuy nhiên xưa nay ông ta không trực tiếp quan hệ với Biên Hoang Tập chúng ta, chỉ là thân phận khách qua đường, nếu để người ngoài tham gia hội nghị như vậy sẽ thành ra một tiền lệ không hay”.

Đồ Phụng Tam điềm đạm: “Hong lão bản nghĩ vậy là vì không biết nguy cơ đã cận kề, ta tán thành đề nghị của Trác quán chủ, bởi vì Tống Bi Phong là một kiếm thủ hạng nhất có thể làm gia tăng thực lực của chúng ta”.

Hô Lôì Phương nói: “Đồ đương gia nói đến nguy cơ phải chăng ám chỉ chuyện Phụng Thiện bị giết?”.

Bàng Nghĩa nghe vậy mơ màng không hiểu chuyện gì, Cao Ngạn kêu to: “Là Phụng Thiện của Thái Ất giáo sao?”.

Ánh mắt mọi người đều tập trung về phía gã, bởi vì phản ứng của hắn có gì đấy bất thường.

Cho đến tận lúc này mọi người vẫn chưa biết vì chuyện gì hai người họ hồi Tập, bất quá y theo ước định sau khi bọn họ có chút manh mối để giải cứu chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên thì mới quay về Biên Hoang Tập. Vì vậy mọi người đều kéo đến, hy vọng có tin tốt lành.

Bàng Nghĩa rút cuộc, giật mình nói: “Yến Phi dự tính không sai, ma chương của Di Lạc giáo đã vươn tới Biên Hoang Tập rồi”.

Lần này đến lượt những người tin và những người không tin kẻ giết chết Phụng Thiện và Di Lạc giáo có quan hệ ngờ ngác nhìn nhau, bao gồm cả đám Lưu Dự, Đồ Phụng Tam.

Trác Cuồng Sinh nói: “Cứ từ từ nói ra từng việc một, đầu tiên hãy nói xem tiểu Yến Phi đang ở đâu? Vì sao không cùng trở về với các người?”.

Bàng Nghĩa nói: “Chuyện này nói ra thì dài, bọn ta từ Bình Thành trở về Biên Hoang Tập bị Ni Huệ Huy dẫn người truy sát, Yến Phi bảo bọn ta tự đào tẩu, hấn tự mình mạo hiểm đánh lạc hướng truy binh”.

Thác Bạt Nghi giật bắn mình: “Bình Thành?”.

Đồ Phụng Tam lấy làm kỳ hỏi: “Bọn người vì sao đến tận chỗ ấy?”.

Cao Ngạn nói: “Vì vậy mới nói chuyện này nói ra thì dài, để sau sẽ phụng báo, trước hết nói chuyện Di Lạc giáo. Khi trước Yến Phi nói với bọn ta trước khi hấn quyết chiến với Tôn Ân từng nghe lén được Ni Huệ Huy và phản đồ Hán bang Hồ Bái đàm thoại trong rừng, khi đó Hồ Bái gọi Hách Liên Bột Bột là đại sư huynh, Vương Quốc Bảo là nhị sư huynh, bản thân hấn thì là đệ tam đồ đệ của Trúc Pháp Khánh”.

Trong khi hấn nói Trung Nghĩa dường yên lặng như tờ.

Lưu Dự vỗ đùi: “Ta biết kẻ nào giết chết Phụng Thiện rồi”.

Đồ Phụng Tam tự mình làm bầm: “Hảo tiểu tử! Hèn nào phải thi thố thủ cước trên thi thể Phụng Thiện, là vì Phương tổng tuần nhận biết khí vị hấn, mà hấn thì biết rõ năng lực của Phương tổng tuần”.

Phương Hồng Sinh hoang mang: “Rốt cuộc là ai?”.

Mộ Dung Chiến đáp thay: “Đương nhiên là lão bằng hữu Hách Liên Bột Bột của chúng ta rồi”.

Hồng Tử Xuân đổi một hơi thở, ngượng nghịu nói: “Ta không phản đối mời Tống Bi Phong tham dự hội nghị nữa”.

Giang Văn Thanh vội phân phó Tịch Kính đang trấn giữ ngoài cửa đi kiếm Tống Bi Phong.

Cơ Biệt gượng cười: “Ta cảm thấy hồ đồ quá! Có ai nói lại cho ta hay rốt cuộc là có chuyện gì không?”.

Trác Cuồng Sinh lấy thân phận chủ trì hội nghị giải thích một lượt, cũng nhân thế để Bàng Nghĩa và Cao Ngạn hiểu rõ một chuỗi các sự kiện mới phát sinh ở Biên Hoang Tập những ngày gần đây.

Trác Cuồng Sinh đang còn giải thích thì Tống Bi Phong theo Tịch Kính tới nơi, Lưu Dụ mời ông ta tới ngồi một bên, ghé vào tai giải thích tình hình hiện tại.

Trác Cuồng Sinh nói xong, bầu không khí trong Trung Nghĩa đường biến đổi hẳn, mọi người đều minh bạch địa điểm tổ chức Chung lâu nghị hội đã thay đổi, từ hội nghị không chính thức trở thành chính thức, sẽ quyết định phương hướng tương lai của Biên Hoang Tập, bởi vì sau khi được giành lại, Biên Hoang Tập lần đầu tiên phải đối diện với nguy cơ địch nhân khiêu chiến.

Trác Cuồng Sinh hân hoan: “Các vị đều thấy cả, chúng ta chẳng phải vẫn may mắn sao? Bàng lão bản và Cao thiếu gia của chúng ta kịp thời trở lại, chẳng những đã hóa giải những nghi kỵ lẫn nhau, càng làm chúng ta đoàn kết nhất trí ứng phó cường địch”.

Trình Thương Cổ vừa có mặt cười nói: “Không chỉ là các thành viên nghị hội đoàn kết lại mà cả Biên Hoang Tập cũng vạn chúng nhất tâm, hiện tại bên ngoài tụ tập cả ngàn Hoang nhân chờ đợi tin lành liên quan đến chuyện giải cứu Kỷ Thiên Thiên chủ tỳ”.

Diêu Mãnh không nhẫn nại được, hỏi: “Với cuộc trình của Yến Phi làm sao lại chậm hơn bọn lão Bàng được?”.

Trung Nghĩa đường lại trở nên yên tĩnh.

Bàng Nghĩa đợi Trình Thương Cổ ngồi xuống đầu đầy mới thở dài: “Không cần lo lắng cho Yến Phi, tiểu tử đó càng ngày càng biến thành đa tài lắm nghề, ta và Cao Ngạn đã nghĩ nếu sau khi trở về không thấy hắn thì nhất định tiểu tử này đã đến Huỳnh Dương gặp Thiên Thiên rồi”.

Câu cuối cùng khiến toàn trường huyền não.

Trác Cuồng Sinh yêu cầu mọi người yên lặng, đoạn nói: “Ta chợt cảm thấy tiểu Phi quả thật đã tới Huỳnh Dương, bất luận hắn thành công hay không, sẽ mau chóng trở về, làm cho thực lực của chúng ta mạnh hơn hẳn. Hiện giờ việc cấp thiết là nghị hội phải quyết định có lập tức công bố Di Lặc giáo là công địch của chúng ta hay không?”.

Hô Lô Phương nói: “Việc này còn phải nói nữa sao? Ai dám phản đối thì bản thân chính là công địch của nghị hội”.

Lưu Dụ giơ tay phải, chờ mọi người tập trung chú ý mới ung dung nói: “Có thể để ta đưa ra một đề nghị không?”.

Trác Cuồng Sinh nói: “Phàm là thành viên nghị hội ai cũng có quyền phát ngôn, xin Lưu huynh nói ra đề nghị”.

Lưu Dụ nói “Ta đề nghị đêm nay không cử hành Chung lâu nghị hội, cũng không có người nào hay giáo phái nào bị coi là công địch, chỉ thảo luận về chuyện Phụng Thiện có phải là do Lưu Dụ ta giết chết không? Thành viên nghị hội không những ai nấy kiên trì chính kiến của mình, lại còn làm náo loạn một trận thật căng thẳng”.

Đồ Phụng Tam tiếp lời: “Tiểu đệ còn đề nghị đuổi Lưu huynh và Tống huynh khỏi Biên Hoang Tập, chỉ vì đại tiểu thư Nhị phiết gia và Trình lão đại cực lực phản đối, Trác danh sĩ lại nói rằng không nể mặt tăng cũng nể mặt Phật, nhất thiết đợi Yến Phi trở về mới cử hành hội nghị đưa ra quyết định”.

Mộ Dung Chiến phì cười: “Hảo kế! Chúng ta sẽ bằng linh khúu của Phương tổng từ chỗ bí mật tìm ra Hách Liên Bột Bột và Hồ Bái. Hy vọng khi ấy Yến Phi đã về tới nơi, chúng ta có thể diễn lại kịch bản ngày nọ vây giết Hoa Yêu, nhất định sẽ bắt hung thủ quy pháp Biên Hoang Tập”.

Trác Cuồng Sinh hân hoan nói: “Coi kìa! Chẳng phải tinh thần đoàn kết của chúng ta đã trở lại sao? Cũng là do Thiên Thiên tiểu thư ban cho. Hiện tại dù thế lực nào muốn xâm chiếm Biên Hoang Tập về mặt sách lược đều là trước tiên phải phân hóa chúng ta, phân tán lực lượng chúng ta. Hiện tại loạn thế đã hình thành, thiên hạ chỉ còn sót lại Biên Hoang Tập là mảnh đất an lành, nhưng Hoang nhân không những chỉ trốn tránh ở đó sống tạm qua ngày, mà còn muốn dàng hoàng sống một đời oanh liệt, làm ăn lớn kiếm nhiều tiền. Đến lúc chúng ta nghênh đón chủ tỳ Thiên Thiên tiểu thư về tới, Biên Hoang Tập sẽ có những năm thịnh vượng nhất, bất kỳ ai trải qua những tháng ngày này đều coi như không sống uổng một đời”.

Diêu Mãnh đứng bật dậy, vung cao tay hô: “Diêu Mãnh đại biểu Dạ Oa Tử hoàn toàn tán thành lời Trác quán chủ, đã sống là phải sống thật thoải mái, ngày nào Thiên Thiên tiểu thư chưa trở về, chẳng ai có thể thực sự thống khoái”.

Lưu Dụ thật sự xúc động, tâm nguyện của Tạ An cuối cùng cũng được Thiên Thiên hoàn thành, thống nhất Biên Hoang Tập, mọi người đều vì tự do và công nghĩa của Biên Hoang Tập phấn đấu nỗ lực. Thời khắc Kỷ Thiên Thiên có mặt, Biên Hoang Tập không còn là Biên Hoang Tập trước đây nữa.

Trác Cuồng Sinh cười lớn: “Hoang nhân đều là anh hùng hảo hán, Diêu Mãnh cứ ngồi xuống”.

Diêu Mạnh ngồi xuống rồi, một lúc lâu sau không ai nói gì, nhưng mỗi người đều cảm giác Trung Nghĩa đường tràn trề kích động, ai nấy đều nguyện hy sinh xương máu vì Biên Hoang Tập và Kỷ Thiên Thiên.

Lưu Dụ càng thấy rõ tình thế Biên Hoang Tập chẳng những tiêu giải mâu thuẫn không giải nổi giữa các phái hệ, mà còn khiến mỗi người thêm trân trọng những gì đã có, điều đó không hề hiển nhiên mà cần phải tận lực tranh đoạt và bảo vệ.

Ở phương Bắc Phù Kiên bị giết, chính quyền Phù Tần tan rã, Mộ Dung Thùy quật khởi mạnh mẽ dồn ép các tộc còn lại phải gắng sức đấu tranh sinh tồn. Vì lẽ này mà Mộ Dung Thùy trở thành công địch của chư Hồ tộc Bắc phương, ngày nào Mộ Dung Thùy còn chưa ngã, ngày ấy các tộc vẫn còn có không gian để hợp tác kháng địch. Tình thế này cũng hiển lộ ở Biên Hoang Tập. Biên Hoang Tập còn có một điều kiện độc nhất vô nhị, ấy là khi Mộ Dung Thùy lo chinh phục miền Bắc, đây là nơi duy nhất các tộc có thể bảo toàn tự do cho bản thân mình.

Hình thế phương Nam cũng phức tạp như vậy, mà lại còn vi diệu hơn, nhờ đó mà Lưu Dụ và Giang Văn Thanh mới có thể kết thành minh hữu thân thiết, Đồ Phụng Tam mới đối xử hòa bình với bọn họ, thậm chí trong những tình huống đặc dị còn là chiến hữu kẻ vai chiến đấu, quả là hiếm thấy.

Nói đến cùng thứ hấp dẫn người ta nhất là tự do và công nghĩa ở Biên Hoang Tập.

Trác Cuồng Sinh nói: “Được rồi! Đối với Di Lạc giáo chúng ta đã chung nhận thức, cũng đã quyết định phương châm hành động. Hiện tại nên bàn đến đại kế giải cứu Kỷ Thiên Thiên chủ tỳ”.

Ánh mắt mọi người lại tập trung về phía Cao Ngạn và Bàng Nghĩa.

Bàng Nghĩa nói: “Ta và Cao Ngạn đều cho rằng Yến Phi đối với việc giải cứu Thiên Thiên tiểu thư đã có kế hoạch chu toàn rồi, bất quá còn chưa nói rõ với bọn ta thôi, vì vậy phải chờ hắn trở về mới biết”.

Thác Bạt Nghi không nhẫn nại hỏi: “Các người vì sao lại phải đến Bình Thành?”.

Cao Ngạn nói: “Dù sao cũng nhân lúc mọi người đều có mặt ở đây ta có thể báo cáo lại những điều đã biết. Bọn ta coi tình thế Huỳnh Dương thấy là dù tận dụng hết binh lực của Biên Hoang Tập cũng chẳng thể cứu nổi Thiên Thiên và Tiểu Thi. Đúng vào lúc vô kế khả thi Yến tiểu tử bèn đề nghị đi lên phía Bắc, vượt Trường thành đến Thịnh Lạc tìm huynh đệ Thác Bạt Khuê của hắn nhờ giúp đỡ”.

Bàng Nghĩa tiếp lời: “Nói thật ta và Cao tiểu tử trong lòng đều không đồng ý, nghĩ rằng như thế chỉ lãng phí thời gian, ngờ đâu ở phụ cận Nhạn Môn thành lại gặp bộ đội của Thác Bạt Khuê chuẩn bị công đánh Bình Thành”.

Thác Bạt Nghi thất thanh: “Cái gì?”.

Mọi người đều lộ vẻ xao xuyến.

Đặc biệt là Mộ Dung Chiến, Hô Lôi Phương mấy người hiểu sâu sắc hình thế Bắc phương đều biết Bình Thành chẳng những là vị trí trọng yếu về quân sự thuộc Trường Thành nội, mà lại tiếp cận với thủ đô Yên quốc Trung Sơn. Hành động của Thác Bạt Khuê đúng là vượt râu hùm.

Đồ Phụng Tam giơ ngón tay cái: “Thật là gan dạ!”.

Hảo cảm của Thác Bạt Nghi đối với ý lập tức tăng lên nhiều, hết sức quan tâm hỏi tiếp: “Kết quả thế nào?”.

Cao Ngạn đáp: “Nói ra sợ các vị không tin, con trai Mộ Dung Thùy là Mộ Dung Tường trấn giữ thành này, nhưng Thác Bạt Khuê công thêm tiểu Yến Phi của chúng ta bằng kỳ mưu diệu kế với binh lực không đến ba ngàn chỉ trong một ngày đã hạ xong Bình Thành, đuổi Mộ Dung Tường chạy về Trung Sơn, không ngó ngàng tới Yên quân đóng ở Trường Thành, tiếp đó không tốn một giọt máu tiếp thu Nhạn Môn”.

Chúng nhân nghe xong đều tròn mắt ngơ ngác, đúng như Cao Ngạn đã nói, đều lộ vẻ khó tin.

Phải biết Yên quốc nổi danh binh hùng tướng mạnh, Bình Thành lại là thành trì kiên cố vùng biên ải phía bắc, dù là binh lực đầy đủ muốn hạ được thì một năm sáu tháng cũng không dễ.

Thác Bạt tộc chiếm Bình Thành lập tức hạ uy phong Mộ Dung Thùy đang như mặt trời giữa trời.

Mộ Dung Chiến và Hô Lôi Phương đều giống như trong bóng tối mịt mù nhìn thấy ánh sáng le lói, lần đầu tiên cảm thấy có hy vọng đối với tương lai của bản tộc.

Thác Bạt Nghi tựa như gỡ bỏ được tảng đá đè nặng trong lòng, vẫn chưa hết lo lắng thổn thổn.

Bầu không khí biến thành cổ quái.

Trác Cuồng Sinh mắt loé sáng vỗ tay nói: “Bài nói về Thác Bạt Khuê và Yến Phi dùng trí đoạt Bình Thành do hai người các người phụ trách khẳng định sẽ vang dội Biên Hoang Tập”.

Giang Văn Thanh điềm đạm nói: “Thác Bạt Khuê không chuẩn bị tiến công Trung Sơn hay sao? Nếu không vì sao Yến Phi lại ly khai các vị như thế?”.

Lưu Dụ thầm khen Giang Văn Thanh tâm tư cẩn mật, từ chuyện Yến Phi đi nơi khác suy ra Thác Bạt Khuê không đủ lực tiến công Trung Sơn.

Đồng thời trong đầu cũng dâng lên một tư vị khác, Thác Bạt Khuê là huynh đệ của Yến Phi, trước Phì Thủy chi chiến gã đã nhận ra bốn lĩnh của y, hiện tại cuối cùng chứng minh gã nhận xét không sai.

Một ngày nào đó tương lai, Lưu Dụ và Thác Bạt Khuê sẽ biến thành địch nhân thế bất lương lập chẳng?.

Bàng Nghĩa trả lời Giang Văn Thanh: “Theo lời Yến Phi, Thác Bạt Khuê muốn bức Mộ Dung Thùy hồi sư tác chiến”.

Đồ Phụng Tam vỗ đùi: “Đấy chính là diệu kế của Yến Phi để cứu chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên!”.

Tống Bi Phong nãy giờ ngồi yên lặng, bàng quan cảm thụ hành động tác phong Hoang nhân, bọn họ thật thẳng thắn và nhiệt tình. So với cao môn Kiến Khang ngoại trừ chú cháu Tạ An ra, còn lại đều đóng cửa yến ăm tằm bốc lẫn nhau, nói những lời vô bổ vĩnh viễn không thực hiện được, chẳng nên cơm cháo gì.

Những người ngồi đây nói đôi ba câu là quyết định xong phương châm và kế hoạch hành động, mau lẹ và thẳng thắn.

Hồng Tử Xuân nói: “Ta vẫn chưa rõ chuyện này với việc cứu Kỷ Thiên Thiên có quan hệ gì?”.

Trong số anh hùng hảo hán ở Biên Hoang Tập, Hồng Tử Xuân và Cơ Biệt đặc biệt cảm kích Kỷ Thiên Thiên, ngày nọ Biên Hoang Tập bị Mộ Dung Thùy và Tôn Ân liên thủ tấn công, chỉ có Kỷ Thiên Thiên tiếp thụ ý kiến của hai người, quyết định kế hoạch bỏ Tập bảo mệnh, sau đó lại hy sinh bản thân cầm chân đại địch để bọn họ đào tẩu.

Hoang nhân chú ý nhiều nhất đến giang hồ nghĩa khí, ân oán phân minh, vì vậy hai người đều ra sức ủng hộ việc giải cứu Kỷ Thiên Thiên chủ tỳ.

Thác Bạt Nghi tựa hồ biến thành một người khác, khí thế bùng bột đáp: “Chỉ cần Mộ Dung Thùy rời khỏi Huỳnh Dương, không cần biết hấn có đưa chủ tỳ Thiên Thiên tiểu thư đi theo hay không, cơ hội sẽ đến với chúng ta”.

Diêu Mãnh là người sốt ruột nhất về chuyện Kỷ Thiên Thiên, sự thực toàn thể Dạ Oa Tử đã sùng bái nàng gần như mù quáng, đều coi chuyện Kỷ Thiên Thiên bị bắt đi như kỳ sỉ đại nhục. Lúc này hấn vừa hưng phấn vừa sốt ruột, lo lắng hỏi: “Nếu như Mộ Dung

Thùy chỉ phái người đến thu phục Bình Thành, há chẳng phải chúng ta hảo mộng thành không sao?”.

Lưu Dụ hiển lộ tài năng quân sự hơn người, diễm đạm nói: “Giả thiết bộ đội do Mộ Dung Thùy phái đến thất bại thảm hại thì sao?”.

Đại đường đang huyên náo mau chóng trở lại yên tĩnh, người nào người nấy tim đập thình thịch, nghĩ đến khả năng duy nhất trong tình huống như vậy.

Đột nhiên Mộ Dung Thùy không còn đáng sợ nữa, không phải là không có điểm yếu.

Điểm yếu của Mộ Dung Thùy ở miền biên tái phía Bắc là kinh dịch Thác Bạt Khuê của y đã quật khởi, công hãm Bình Thành, uy hiếp kinh thành của Mộ Dung Thùy.

Trác Cuồng Sinh tổng kết: “Hội nghị kết thúc ở đây, tất cả đều chờ Yến Phi trở lại sẽ bàn sau. Đối phó Di Lặc giáo hành động theo kế hoạch, do lão Đồ làm tổng chỉ huy, xin các vị giơ tay biểu quyết!”.

Mười hai thành viên nghị hội đều giơ tay tán thành.

Trác Cuồng Sinh cười ha hả: “Giải tán!”.

- o o o -